

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 213.759 van 8 juni 2011
in de zaak A. 188.593/XIV-32.622**

In zake : Marc DOUWEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Guido Van Den Eynde
 kantoor houdend te 2440 Geel
 Diestseweg 155
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. het Vlaamse Gewest,
 vertegenwoordigd door de Vlaamse regering
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Tom De Sutter
 kantoor houdende te 9000 Gent,
 Koning Albertlaan 128
 bij wie woonplaats wordt gekozen

2. PIDPA, de Provinciale en Intercommunale Drinkwatermaatschappij
 der Provincie Antwerpen
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Ann Coolsaet
 kantoor houdende te 2018 Antwerpen
 Arthur Goemaerelei 69
 bij wie woonplaats wordt gekozen
 eveneens bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Ingrid Opdebeek
 kantoor houdend te 2630 Aartselaar
 Karel Van De Woestijnelaan 7

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 16 juni 2008, strekt tot de nietigverklaring
van:

- de beslissing van 21 april 2008 van de Vlaamse Minister van
Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering waarbij de beslissing van
18 februari 2008 van het directiecomité van PIDPA houdende het ontslag van verzoeker
niet wordt vernietigd,

- de beslissing van 18 februari 2008 van het directiecomité van PIDPA houdende het ontslag van verzoeker.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Bart Weekers heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 april 2011.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sofie Cauwenberghs, die loco advocaat Guido Van Den Eynde, verschijnt voor de verzoeker en advocaat Ann Coolsaet, die verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Iris Verheven heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is werkzaam bij de tweede verwerende partij, een opdrachthoudende vereniging in de zin van hoofdstuk III, afdeling 3, van het decreet van 6 juli 2001 houdende de intergemeentelijke samenwerking (hierna: het DIS-decreet).

3.2. Naar aanleiding van een ongunstige evaluatie van de verzoeker voor de periode 2005-2006, nodigt de directeur-generaal van de tweede verwerende partij hem op 20 april 2007 uit voor een hoorzitting van het directiecomité, die zal plaatsvinden op 7 mei 2007. Het voormelde schrijven van de directeur-generaal informeert de verzoeker ervan dat “in het evaluatiereglement is voorzien dat de op basis van het algemeen personeelsstatuut of specifiek reglement bevoegde instantie de beslissing neemt m.b.t. de gevolgen die verbonden kunnen worden aan de eindbeoordeling ‘ongunstig’” en dat dit “op basis van de werking inzake dagelijks bestuur en op basis van de verleende delegaties, (...) een voorlegging betekent aan het directiecomité”.

3.3. Bij schrijven van 10 mei 2007 deelt de directeur-generaal van de tweede verwerende partij aan de verzoeker mee dat het directiecomité aan zijn ongunstige evaluatie geen gevolg heeft verbonden.

3.4. Op 18 oktober 2007 krijgt de verzoeker een nieuwe ongunstige evaluatie voor de periode “voorjaar 2007 - 18 oktober 2007”. Op 17 januari 2008 nodigt de directeur-generaal van de tweede verwerende partij de verzoeker uit voor een hoorzitting van het directiecomité, die zal plaatsvinden op 18 februari 2008. Net zoals dit eerder, in zijn schrijven van 7 mei 2007, het geval was, wijst de directeur-generaal van de tweede verwerende partij de verzoeker erop dat het directiecomité de bevoegde instantie is om een beslissing te nemen met betrekking tot de gevolgen die verbonden worden aan de eindbeoordeling “ongunstig”.

3.5. Uit het verslag aan het directiecomité van 14 februari 2008 blijkt dat de verzoeker aan de tweede verwerende partij drie delen met schriftelijke opmerkingen heeft bezorgd. Geen van deze opmerkingen heeft betrekking op de onbevoegdheid van het directiecomité om een beslissing te nemen met betrekking tot de gevolgen die verbonden worden aan de tweede opeenvolgende eindbeoordeling “ongunstig”.

3.6. Op 18 februari 2008 weerlegt het directiecomité de door de verzoeker aangebrachte elementen en ontslaat dit comité de verzoeker “met uitwerking per 19 februari 2008”.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

3.7. Op 25 februari 2008 neemt de raad van bestuur van de tweede verwerende partij van het ontslag van de verzoeker kennis, waarbij deze de terzake aan het directiecomité verleende delegatie “voor zover als nodig” formeel bevestigt voor wat alle vastbenoemde medewerkers betreft.

3.8. Op 14 maart 2008 adieert de verzoeker de regeringscommissaris met een klacht tegen zijn ontslag van 18 februari 2008. Nergens in de klacht is er sprake van enige onbevoegdheid van het directiecomité om een beslissing te nemen met betrekking tot de gevolgen die verbonden worden aan de tweede opeenvolgende eindbeoordeling “ongunstig.”

3.9. Met een brief van 15 april 2008 deelt de regeringscommissaris aan de verzoeker mee dat een schorsing van de betwiste beslissing tot ontslag “niet verantwoord is”.

3.10. Met een brief van 21 april 2008 deelt de Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering aan de verzoeker mee de beslissing van 18 februari 2008 van het directiecomité niet te vernietigen.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Excepties van onontvankelijkheid van het beroep ratione materiae, in zoverre gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. De verwerende partijen betwisten de ontvankelijkheid van het beroep in zoverre dit gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, omdat deze beslissing te begrijpen is als de weigering tot toepassing vanwege de eerste verwerende partij van haar

louter facultatieve bevoegdheid om in het kader van het algemeen administratief toezicht op te treden.

De eerste verwerende partij vraagt om buiten de zaak te worden gesteld.

4.2. In zijn memorie van wederantwoord en laatste memorie stelt de verzoeker zich ter zake naar de wijsheid van de Raad van State te gedragen.

Beoordeling

4.3. Artikel 74, derde lid, DIS-decreet, bepaalt dat de Vlaamse regering een niet door de regeringscommissaris geschorste beslissing, die strijdig is met de wetten, decreten of besluiten, de statuten schendt of het algemeen belang schaadt, “kan” vernietigen. De Vlaamse regering bezit te dezen een -louter facultatief- algemeen administratief toezicht.

4.4. De beslissing van de toezichthoudende overheid om niet op te treden in het kader van het -louter facultatief- algemeen administratief toezicht is geen voor vernietiging vatbare rechtshandeling in de zin van artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. De door de verwerende partijen opgeworpen excepties zijn derhalve gegrond.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre dit tegen de eerste bestreden beslissing is gericht.

De eerste verwerende partij kan evenwel niet buiten de zaak worden gesteld, aangezien zij precies haar verweer tegen de eerste bij voorliggend beroep bestreden beslissing moest kunnen voeren. Het is echter wel zo dat met betrekking tot de tweede bestreden beslissing enkel nog rekening moet gehouden worden met het verweer van de tweede verwerende partij, aangezien de tweede bestreden beslissing niet uitgaat van de eerste verwerende partij, noch aan haar gericht is. Aangezien deze laatste beslissing de enige is waarover de Raad van State zich ten gronde zal uitspreken en zij uitgaat van de tweede verwerende partij, wordt hierna onder “de bestreden beslissing” enkel de tweede

bestreden beslissing begrepen en onder “de verwerende partij” enkel de tweede verwerende partij.

V. Onderzoek van het enig middel

Uiteenzetting van het enig middel

5.1. De verzoeker voert als enig middel de onbevoegdheid van de steller van de bestreden beslissing aan. Hij betoogt dat, doordat het directiecomité tot zijn ontslag besliste, artikel 71 van “het statuut” werd geschonden, aangezien de beslissing tot al dan niet ontslag op grond van de voormelde bepaling enkel door de raad van bestuur had kunnen genomen worden. De onbevoegdheid is een middel van openbare orde dat de toezichthoudende overheid ook ambtshalve had kunnen inroepen, wat echter niet gebeurde.

5.2. In zijn memorie van wederantwoord voegt de verzoeker nog toe dat hem nooit een delegatiebeslissing werd meegedeeld en dat de wettigheid van de delegatie ook wordt betwist. In de delegatiebeslissing is geen rechtsgrond vermeld op grond waarvan de delegatiebeslissing had kunnen genomen worden, terwijl elke bestuurshandeling moet steunen op een ter zake toepasselijke rechtsgrond die bovendien wettig is. Zelfs zo de delegatiebeslissing wettig genomen zou zijn, had deze bekendgemaakt dienen te worden, wat niet gebeurde. Het louter meedelen van het bestaan van zulk een besluit naar aanleiding van de kennisgeving van een individuele beslissing, a fortiori hangende de procedure tot nietigverklaring van voormelde beslissing, kan het gebrek aan bekendmaking niet goedmaken. De verzoeker betoogt dat hij geen specifiek belang dient aan te tonen om de onbevoegdheid van de steller van een administratieve handeling aan te voeren, aangezien die bevoegdheid de openbare orde raakt.

5.3. In zijn laatste memorie betoogt de verzoeker nog dat nergens uit blijkt dat de verwerende partij hem geïnformeerd zou hebben dat het directiecomité bevoegd was. Enkel ligt het bewijs voor dat de verwerende partij heeft gesteld dat het directiecomité bevoegd was, waarbij de beslissing tot delegatie echter niet gevoegd was.

Beoordeling

6.1. Artikel 71, eerste lid, van het “algemeen statuut van het vastbenoemd personeel” van de verwerende partij, zoals goedgekeurd op 13 maart 2000 en zoals van toepassing op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, bepaalt dat “het personeel dat, ingevolge de geldende evaluatieprocedure, twee opeenvolgende ongunstige evaluaties heeft bekomen, (...) door de Raad van Bestuur (kan) worden ontslagen na het verstrijken van de herzieningstermijn of na afhandeling van de herzieningsprocedure”.

Artikel 19, §2, derde zin, van de statuten van de verwerende partij bepaalt, in overeenstemming met artikel 69, derde lid, DIS-decreet, dat de raad van bestuur bevoegd is voor alle personeelsaangelegenheden, maar “al wat betrekking heeft op de uitvoering van het administratief en geldelijk statuut en het arbeidsreglement, in het kader van het individuele personeelsbeheer, verder (kan) delegeren.”.

6.2. Uit het verslag van de vergadering van de raad van bestuur van de verwerende partij van 15 december 2003 blijkt dat de raad van bestuur onder meer “de personeelsaangelegenheden die betrekking hebben op termijngebonden zaken als (aanvaarden en geven van) ontslag, tuchtrechtelijke zaken en gevolgen verbonden aan evaluaties” beschouwt als “uitvoeringsaspecten dan wel als daden van dagelijks bestuur, toegewezen aan het directiecomité.”. Uit deze delegatiebeslissing, die op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing gelding had, blijkt duidelijk dat het “geven van ontslag” en “gevolgen verbonden aan evaluaties” aan het directiecomité toegewezen zijn.

6.3. Gelet op wat voorafgaat, was het directiecomité van de verwerende partij bevoegd om de bestreden beslissing te nemen. De haar op 15 december 2003 daartoe verleende delegatie vindt rechtsgrond in artikel 69, derde lid, DIS-decreet, bepaling die werd overgenomen in artikel 19, § 2, derde zin, van de statuten van de verwerende partij.

6.4. De omstandigheid dat de voormelde rechtsgrond tot delegatie niet in de delegatiebeslissing van 15 december 2003 wordt vermeld, is niet van aard om de bestreden beslissing te vitiëren, temeer daar de verzoeker dit formele gebrek noch voor het directiecomité, noch voor de regeringscommissaris, heeft aangevoerd, terwijl de directeur-generaal van de verwerende partij er de verzoeker in zijn brieven van 20 april 2007 en 17 januari 2008 uitdrukkelijk had op gewezen dat het directiecomité “op basis van

de werking inzake dagelijks bestuur en op basis van de verleende delegaties” de bevoegde instantie was om een beslissing te nemen met betrekking tot de gevolgen die verbonden worden aan de eindbeoordeling “ongunstig”. Voorts voert de verzoeker geen bepaling aan die de bekendmaking van de kwestieuze delegatiebeslissing vereiste en is de Raad van State evenmin een dergelijke bepaling bekend, zodat de gebeurlijke niet-bekendmaking van deze laatste beslissing de onwettigheid van de bestreden beslissing niet aantoonde.

Het middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 8 juni 2011, door de Raad van State, XlVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

André Beirlaen